имаме множество примѣри въ гръцки актове отъ X в. и по-сетне, какъвто е напр. и глаголскиятъ подписъ отъ 982 г. въ Иверския светогорски монастиръ. Срв. по-горе, стр. 21—23.

LXIV

Гранична грамота на монастиритѣ на Ивана Селински и на Павла Иванички отъ 1049 г.

Нѣкогашнитѣ светогорски монастирчета Селина и Иваница, по-късно присъединени къмъ Зографъ, спорѣли за съпредѣлния имъ синоръ. Това било въ 1049 г. Игуменъ на Селина билъ Иванъ, а на Иваница — Павелъ. Спорътъ билъ разрешенъ отъ други вещи лица, които издали спогодбена грамота на 8 май 1049 г. Тая грамота не е запазена. Тя ще да е била занесена заедно съ други документи въ Цариградската патриаршия, въ времето на патриархъ Теолита (1586 г.), който да се произнесе по единъ монастирски граниченъ споръ. Сега е запазенъ въ Зографъ само славянски преводъ на грамотата, отъ XVI в., подъ знакъ **Б**. 7. Ето тоя преводъ:

† Мца маїа и҃. настоѥщомꙋ індиктꙋ в҃ї.[1]) бисть съпрѣние ѿ мнѡгꙋ дни междꙋ кр҃ Іѡанѡ игꙋменомь Селинскꙋ. и межꙋ кр҃ь Павло Иваничкꙋ. н не възмогоше съмирити се никакоже. И прииде кр҃ь Іѡань игꙋмє и исповѣда ми єлика неправдꙋєт се ѡ близь сꙋщꙋ ѥмꙋ мѣстѡ ѿ кр҃ь Павла Иваничкаго. И понѥже съмотрениа трѣбѡваше ѡнѣхь любопрѣниє. ни бо бѣше мощно инако тѣ съмирити. понѥже да ꙗвит се истина. и ꙋтврьдит се ѡ сємь вещь. тѡго ради послани бише ѿ благовѣнаго и дх҃овнаго ѡц҃а нашего прѡта Ѳ҃тиѥ гѡры іерѡмонаха кр҃ь Ѳеѡфилакта. чтни и дх҃овни старци мѡнахь кр҃ь Антѡниѥ Филодейски. и кр҃ь Ѳеѡрь Дохіарскꙋ и кр҃ь Леѡнтиѥ Козм(и)тинь. и кр҃ь Иꙗковь Мологитски. и кр҃ь Иꙗко ѿ ст҃го Ипатіа. и кр҃ь Анастасіє. и кр҃ь Диѡнисиѥ Мѡнѡдендрийски. и кр҃ь Мелентіє ѿ Маврокорма. и кр҃ь Иліа Ливадийски. Ѳихь чтнихь старьць тѡго ради послахомь понѥже бѣхꙋ . . . . . стни тамо. Ѳиже вьси

[1]) Годината ѕ҃ѳ҃н҃ѕ, отъ когато е грамотата, има индиктъ в҃, а не в҃ї. Погрѣшката иде отъ криво предаденото гръцко β′ (=2-и) съ в҃ї на славянски.